

opusdei.org

Opus Dei je to, čo sa deje v životoch jeho členov

Rozhovor s Fernandou Zaidan Lopes, absolventkou chémie (Brazília, 1986), ktorá už štyri roky predsedá Prípravnému výboru storočnice Opus Dei, ktorá sa bude sláviť v rokoch 2028 až 2030. V rozhovore pre Mundo Cristiano v Ríme vysvetľuje, v čom spočíva jej úloha a aké sú hlavné výzvy tohto medzinárodného projektu.

16.11.2025

Sekcie rozhovoru

- K storočníci
 - Ďakovať, prosiť o odpustenie
 - Zmeny v čase
 - Úloha žien po sto rokoch
-

K STOROČNÍCI

Ste súčasťou výboru, ktorý pripravuje sté výročie Opus Dei v Ríme. Kto ho tvorí? Podľa akých kritérií boli jeho členovia vybraní?

S myšlienkou „dať loptu do pohybu“ a začať prvé úvahy o oslave sa v decembri 2020 vytvoril centrálny prípravný výbor storočnice Opus Dei. Východiskom bola otázka: *Ako*

môžeme čo najlepšie slúžiť každej osobe, Cirkvi a svetu skrze charizmu Opus Dei?

Tím, ktorý tvorili štyri ženy a traja muži žijúci v Ríme – čo uľahčovalo spoluprácu – pochádzal z rôznych kultúr, generácií a profesijných oblastí. Cieľom bolo začať premýšľať o inšpiratívnych princípoch, líniách činnosti, možných projektoch a kalendároch, pričom rôznorodosť pohľadov obohacovala prácu už od začiatku.

Výbor bol spočiatku zložený z: Juan Manuel Mora (koordinátor), Isabel Troconis, Santiago Pérez de Camino, Jaime Cárdenas, Marta Isabel González a Mónica Herrero. Neskôr pribudli Linda Corbi a Gema Bellido, ktoré nahradili Martu a Mónicu, keď odišli z Ríma. Pokiaľ ide o mňa, pôsobím ako predsedníčka výboru.

Čo je vašou úlohou teraz, tri roky pred slávením storočnice? Uvažuje

sa už o konkrétnych podujatiach, alebo skôr o stanovovaní základných línií?

Doteraz sme – s usmernením centrálnej Asesorie a Generálnej rady, teda orgánov, ktoré radia prelátovi – identifikovali tri prioritné oblasti: široká reflexia, počúvanie všetkých, príspevok k profesionalizácii iniciatív so sociálnym dopadom, inšpirovaných posolstvom Opus Dei, s dôrazom na formáciu v oblastiach súvisiacich s občianskou angažovanosťou a sociálnou náukou Cirkvi.

Od začiatku nás viedla túžba, aby sté výročie – okrem svojho oslávného rozmeru – bolo najmä *cestou, ktorá formuje*, teda aby mal každý možnosť z tohto procesu vyjsť premenený, a aby sa táto premena prejavila aj na inštitucionálnej úrovni. Konkrétnym príkladom je to, čo sme nedávno zažili v regionálnych

zhromaždeniach: boli to priestory globálneho uvažovania (so zapojením viac než 50-tisíc ľudí) o tom, ako môžeme lepšie slúžiť Cirkvi a spoločnosti. Z osobných návrhov sa zhromaždili závery, ktoré pomôžu inšpirovať evanjelizačnú činnosť členov a formačné projekty Opus Dei v najbližších rokoch.

Po tejto prvej etape počúvania vstupujeme do už bezprostrednejšej prípravnej fázy, v ktorej sa v rôznych krajinách vytvárajú miestne výbory storočnice. Tie majú podporiť návrhy prispôsobené podmienkam a mentalite každého miesta.

Veľká časť práce, ktorú budeme v Ríme vykonávať aj naďalej, bude spočívať v podpore a sprevádzaní týchto miestnych tímov, aby sa storočnica žila tam, kde každý je, a spôsobom primeraným miestnemu kontextu. Teší nás predstava, že táto cesta zapáli svetlo v srdci každého

človeka – aby sa všetci cítili byť
skutočnou súčasťou storočnice.

ĎAKOVAŤ, PROSIŤ O ODPUSTENIE

**V rámci možných línií práce
(poskytovanie rovnováhy,
poďakovanie za dobro, prosba o
odpustenie) – čo prevažuje?**

Prevažuje túžba ďakovať za Boží dar:
prvých 100 rokov odvtedy, čo
inšpiroval novú charizmu pre svoju
Cirkev. To sa dobre zlučuje s
uznaním chýb, s opravou smeru, so
získavaním skúseností a s odvahou
vydať sa na dobrodružnú cestu do
budúcnosti.

Osobne mám veľkú radosť – a
všímam si to aj okolo seba – z
objavovania a znovuobjavovania

toho, ako môže toto Božie posolstvo, ktoré ma kedysi nadchlo a dalo môjmu životu zmysel, ďalej osvetľovať dejiny mnohých ľudí a prinášať plody v zamilovanej odpovedi v práci, v rodine, v zábave a vo všetkých oblastiach nášho života.

Myslím si, že jedna veta sv. Jána Pavla II. z listu *Novo Millennio Ineunte*, ktorá nás sprevádza od začiatku, to vystihuje: „s vďačnosťou spomínať na minulosť, s vášňou prežívať prítomnosť a s dôverou sa otvárať budúcnosti“.

A smerom navonok – je niečo, čo treba zlepšiť alebo zvlášť zdôrazniť?

Samozrejme, všetko má priestor na zlepšenie. Naša paluba je pre všetkých – nerozlišuje medzi exteriérom a interiérom. Svet dneška – s polarizáciou, v ktorej žijeme, a s existenčnými perifériami, na ktorých

sa mnohí cítia opustení – vyžaduje od každého z nás obnovu viery, nechať sa zasiahnuť Bohom v tých najbežnejších situáciách; väčšiu schopnosť dialógu, prekonávanie individualizmu a roztrieštenosti; účinnú túžbu spolupracovať so všetkými, priblížiť sa k núdznym; pokoru vidieť vlastné hranice a nepreháňať nedostatky druhých; a stálu pripravenosť byť tvorcami mostov.

Čo sa týka zdôraznení, myslím si, že táto oslava nám ponúka príležitosť naplno rozvinúť potenciál posolstva o posväcovaní práce a každodenného života, ktoré svätý Josemaría prijal a začal šíriť pred takmer sto rokmi.

Jednou z novíniek by mohlo byť navrhovanie aktivít spolu s inými cirkevnými inštitúciami alebo osobami?

Pred chvíľou som spomínala, že dnešný svet potrebuje ľudí, ktorí

chcú spolupracovať s druhými a budovať mosty, aby sa predišlo polarizácii a individualizmu. Tieto postoje otvorenosti a spolupráce by sme radi uplatnili aj v príprave a v slávení storočnice.

Od chvíle, keď svätý Josemaría dostal božie poslanie založiť Opus Dei, dostával pomoc a bol v kontakte s inými cirkevnými inštitúciami: samozrejme s madridským biskupom, ale aj so svojím duchovným riaditeľom – jezuitom –, s rehoľníčkami kláštora sv. Isabely či s rehoľníkmi, ktorí sa podieľali na akademickej formácii prvých kňazov. Zároveň si bol veľmi jasne vedomý, že dielo je vo svete na to, aby „slúžilo Cirkvi tak, ako chce byť v každom období dejín posluhovaná“.

Nakoľko Opus Dei sú jeho členovia, novinkou v tomto zmysle je vždy charizma žitá konkrétnymi mužmi a ženami každej generácie. Preto svätý

Josemaría hovoril o pastoračnom fenoméne Opus Dei ako o „neorganizovanej organizácii“, v ktorej má prioritu osobná iniciatíva každého. Väčšina členov žije vo svojich farnostiach, a zo svojho pracovného prostredia prispieva alebo realizuje aktivity spolu s inými katolíkmi, inými kresťanmi a ľuďmi dobrej vôle, ktorí síce nemajú vieru, ale zdieľajú tie isté túžby a snahu zlepšiť svet.

**V tomto pohľade na
znovuobjavenie ducha – akú úlohu
zohrávajú spisy zakladateľa?
Využívajú sa dostatočne?**

Prelát si želal, aby sa pri príležitosti storočnice sprístupnilo viac nepublikovaných textov svätého Josemaríu, a na escriva.org postupne vychádzajú listy a ďalšie písomnosti. Bezpochyby sú stále živým a cenným zdrojom pre veriacich Opus Dei aj pre mnohých ďalších ľudí.

Mne samej sa stalo – a často to počúvam aj od iných – že keď som tieto texty čítala, mala som pocit, akoby boli napísané dnes. Rada si predstavujem, že tieto slová – preniknuté Evanjeliom, tým istým kresťanským posolstvom – sú ako semeno, ktoré si zachováva svoju silu. Na nás je obrábať a pestovať pôdu, aby semeno rástlo – a príprava na storočnicu môže byť príležitosťou nechať sa osobne osloviť svätým Josemaríom.

Sympatickým príkladom je nová kniha *Camino enamorado* („Zamilovaná Cesta“), ktorá vyberá 99 bodov z *Cesty* – základného diela sv. Josemaríu – a komentuje ich súčasnou citlivosťou. Ďalším pozoruhodným príkladom bola celosvetová výzva na prežívanie pôstu, ktorú pripravila katolícka modlitbová aplikácia Hallow a ktorá tento rok použila práve zakladateľovu *Cestu*, doplnenú o

komentáre a meditácie známych osobností z celého sveta.

ZMENY V ČASE

V dokumente *Cesta k storočnici* z januára 2024 sa žiada účasť členov Diela s návrhmi a skúsenosťami. Aké typy návrhov prichádzajú?

Dostali sme tisíce, záplavu veľmi rozmanitých návrhov: niektoré veľmi konkrétne, iné širšie, s možnosťou uplatnenia vo väčšom či menšom rozsahu, globálne alebo lokálne. Táto veľká účasť ma utvrdila v tom, že Dielo naozaj patrí všetkým.

Prelát, mons. Fernando Ocáriz, často pripomína, že Opus Dei v skutočnosti nie sú budovy alebo inštitucionálne iniciatívy, ale to, čo sa deje v živote a rodinách každého jedného člena.

Tieto návrhy odhaľujú, kde sú túžby mnohých ľudí z Opus Dei a ich priateľov: lepšie stelesniť niektorý aspekt tohto posolstva, aby sme prispeli k lepšiemu svetu. Najmä prostredníctvom podpory rodín a mladých.

Vďaka Bohu mnohé z týchto podnetov ukazujú túžbu rozpoznať a prispieť k riešeniu spoločenských potrieb každého miesta. Všetkými pulzuje motivácia služby, empatia s utrpením ľudí a odhodlanie pomôcť ho liečiť alebo mu predchádzať tam, kde je to v našich silách.

Osobitný prínos priniesli ľudia, ktorí boli určitý čas svojho života súčasťou Diela: svojím hlasom nám pomohli urobiť úplnejšie zhodnotenie minulosti a dozrieť v procesoch zlepšovania, zameraných na podporu každého jednotlivca.

Môže storočnica prispieť k lepšiemu pochopeniu úlohy laikov v Cirkvi?

Zdá sa mi, že ak každý, už zo svojej kresťanskej podstaty, zo svojho krstu, berie vážne svoj záväzok svätosti a evanjelizácie, úloha laikov zažiarí sama osebe. Dúfajme, že k tomu môže prispieť aj storočnica.

Zapojený kresťan, solidárny občan, dobrý otec rodiny, dobrá profesionálka — to všetko tvorí Cirkev. A práve tu chce Dielo pomáhať prostredníctvom formácie a sprevádzania, ktoré ponúka, aby sa každý človek mohol stretnúť s Bohom vo svojom každodennom živote a stať sa rozsievateľom pokoja a radosti vo všetkých prostrediach, prinášajúc Kristovu lásku do všetkých ľudských skutočností.

Čo odporúčate členom Opus Dei pri príprave na storočnicu?

Zhrnula by som to takto: „byť pripravení počúvať a ochotní odpovedať“. Pretože evanjelium, vnuknutia Ducha Svätého, učenie Cirkvi, posolstvo svätého Josemaríu, ľudia a okolnosti okolo nás — to všetko k nám hovorí, oslovuje nás a vyžaduje si odpoveď. Odpoveď človeka, ktorý miluje tento svet a preto sa snaží poznať dynamiky, ktoré mu dávajú život, aby bol práve tam, „pri samotnom pôvode zmien“, s nádejou v myslení, bez strachu z „kontaminácie“, bez nostalgie za minulosťou.

Keď sa pozeráme na ďalších sto rokov Opus Dei, a keďže väčšina členov Diela je ženatých či vydatých, môže byť prioritou viac pracovať na iniciatívach súvisiacich s rodinou a formáciou v oblasti emocionality, ako sa to už deje v rôznych krajinách. Myslíte si, že témy rodiny a manželstva

budú mať čoraz väčšiu váhu vo formácii a v návrhoch Diela?

Teší ma predstava, že pri príležitosti storočnice Diela sa bude môcť prehĺbiť porozumenie manželstva ako Božieho povolania, tak ako ho videl zakladateľ Opus Dei. Rovnako ma nadchýna aj to, že práve supernumerári a spolupracovníci — svojím vlastným životným svedectvom — budú môcť odpovedať na potreby rodín a manželstiev.

Jednou z priorít, na ktorých sa zhodla väčšina návrhov prepracovaných v regionálnych zhromaždeniach, ktoré sa konali v krajinách, kde pôsobí Dielo, bola práve podpora manželstiev a rodiny, vzhľadom na spoločenský prínos, ktorý predstavujú. Jednou z konkrétnych požiadaviek, ktoré sa naďalej objavujú, je sprevádzanie otvorené všetkým a formácia primeraná okolnostiam a prostrediu,

v ktorom žijú. Medzi výrazné témy patria manželská láska, komunikácia v páre, budovanie spoločného rodinného projektu, jednota manželov, komplementarita v rozmanitosti, sprevádzanie v prípadoch odlúčenia, nechcenej samoty, rozličné situácie, ktoré môžu nastať v procese výchovy detí, starostlivosť o odkázaných starších atď.

**Nový pápež Lev XIV. — aké očakávania vo vás vyvoláva?
Očakávate od neho niečo konkrétne?**

Bolo veľmi dojímavé prežiť zmenu pontifikátu počas jubilejného roka nádeje a na ceste k storočnici Diela. Časť odkazu svätého Josemaríu sa týka lásky k pápežovi a k Cirkvi. Keď človek zakúsi túto náklonnosť, uvedomí si, že nie je jeho vlastná — je to dedičstvo, rodinná tradícia.

Kedže žijem v Ríme, mala som možnosť veľmi zblízka sprevádzať pápeža Františka: jeho cesty, príhovory, výzvy adresované celému Božiemu ľudu. Môžem povedať, že ma obzvlášť oslovoval aj preto, že sme obaja z Latinskej Ameriky, hoci Rím človeku pomáha mať univerzálne srdce. S dojatosťou si spomínam na posledné chvíle, keď som mu bola najbližšie: keď som išla do nemocnice Gemelli modliť sa spolu s veriacimi, ktorí sa tam zhromaždili, a na jeho posledné vystúpenia na Námestí svätého Petra počas Veľkého týždňa.

V prvých krokoch pontifikátu Leva XIV. je pôsobivé vidieť, že v Cirkvi existuje jednota a harmónia, ktorá nie je uniformitou. Je tu kontinuita v rozmanitosti prejavov a charakterov. Môžem povedať, že hoci ho ešte veľmi nepoznám, už ho mám rada a hľadám spôsoby, ako ho podporovať vo svojom pracovnom prostredí v

jeho poslaní — tak ako som sa o to snažila aj počas pontifikátu Františka.

Na inauguračnej omši pontifikátu som mala — celkom náhodou — príležitosť prečítať modlitbu veriacich v portugálčine. Bolo to veľmi rýchle, ale umožnilo mi to stať sa svedkom pápežovho pohnutia v tej chvíli, cítiť jeho pohľad, vidieť námestie z jeho perspektívy a uvedomiť si kamery, ktoré prenášali slávenie do celého sveta. Je skutočne veľkým darom mať pápeža, ktorý nás všetkých spája a pripája k Ježišovmu Srdcu.

ÚLOHA ŽIEN PO STO ROKOCH

Ako sa v rámci storočnice konkretizuje úloha žien?

Svet sa za sto rokov veľmi zmenil a časť týchto zmien súvisí práve s prítomnosťou ženy v priestoroch, kde predtým nebola. To prináša nové príležitosti a výzvy, na ktoré neexistuje jediná odpoveď.

Teší ma vidieť, že zakladateľ Opus Dei bol v tejto oblasti priekopníkom a dokázal rozpoznať veľmi vlastné charakteristiky ženského leadershipu. Svätý Josemaría v tomto zmysle hovoril, že žena je povolaná priniesť do rodiny, občianskej spoločnosti, firmy, univerzity, verejného života a Cirkvi niečo, čo je len jej vlastné a čo môže dať iba ona: jemnú nehu, neúnavnú štedrosť, lásku ku konkrétnostiam, bystrý postreh, schopnosť intuície...

Osobne snívam o podpore žien, ktorá nie je sprevádzaná pohŕdaním mužmi či konfrontáciou medzi mužmi a ženami. Niečo trvalé a zmysluplné dokážeme vybudovať len

vtedy, keď budeme skutočne rešpektovať a podporovať dôstojnosť každej osoby a spoluprácu medzi nimi.

Ako v Diele prežívate proces aktualizácie stanov, o ktorý požiadal pápež František, a ktorý sa časovo prekrýva s prípravou na storočnicu?

Tento proces sme v Diele prežívali veľmi spojení s prelátom a všetci s ním veľmi spojení s pápežom. Bol to trojročný proces, počas ktorého nás mons. Ocáriz informoval o každom kroku práce, a to nám pomohlo sprevádzať ju modlitbou, ako nás o to prosil. Z prvej ruky som mohla vidieť Prelátovu dôveru v Boha a jeho pohotovosť odpovedať na to, čo si Svätá stolica v každom momente žiadala.

Návrh úpravy umožnil zhromaždiť návrhy všetkých členov, ktorí sa chceli zapojiť, a opäť sa ukázalo,

nakolko sa dbá na to, aby charisma a právny rozmer kráčali ruka v ruke. Tento zámer bol konštantou v živote zakladateľa Diela a Boh akoby chcel, aby sa na ceste k storočnici táto téma opäť aktualizovala.

Nevieme, akú podobu budú mať stanovy, najmä preto, že počas procesu ich revízie došlo k významným zmenám v Kódexe kánonického práva o osobných prelatúrach, ktoré sú teraz pripodobnené ku klerickým združeniam. Duch Diela je pritom výrazne laický, hoci kňazi tiež zohrávajú zásadnú úlohu. Dôležité je, aby sme mohli naplno žiť svojho ducha, ktorý má pre dnešný svet obrovský potenciál.

Reflexia o vyjadrení charizmy v právnych termínoch zároveň umožnila identifikovať aspekty, ktoré sú práve teraz veľmi významné, a ktorými sme povolaní priniesť

osobitný príspevok do Cirkvi a spoločnosti, ako je chápanie práce ako prostriedku stretnutia s Kristom a služby druhým a ako prejav sekulárneho charakteru našej charizmy. V meniacom sa svete je dôležité spojenie s počiatkami ako základ tvorivej vernosti v osobnej odpovedi.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/article/opus-dei-je-to-co-sa-deje-v-zivotoch-jeho-clenov/> (17.03.2026)